

Crisia

Vol. LV, Supliment nr. 1, 2025

INTERFERENȚE. TRECUT, PREZENT, VIITOR

Lucrările Sesiunii Internaționale de Comunicări Științifice
a Muzeului Țării Crișurilor Oradea – Complex Muzeal
10-11 octombrie 2025

Coordonatori:

Gabriel Moisa • Sorin Șipoș

Colectiv redacțional:

**Gruia Fazecaș • Florina Ciure • Ioan Goman
Cornel Abrudan • Ioan Ciorba**

Editura Muzeului Țării Crișurilor
Oradea, 2026

VLADIMIR GHICA: UN DESTIN UNIVERSAL

Diana IANCU*

VLADIMIR GHICA: A UNIVERSAL DESTINY

ABSTRACT

In this paper, we focus on the multifaceted activity of Vladimir Ghika, examining how his princely heritage and diplomatic influence intersected with his profound commitment to humanitarian work and Catholic conversion. A descendant of a prestigious Romanian noble family, Ghika transitioned from high-level diplomacy to a vocation as a pioneer of charity and a martyr of the faith. After entering the Catholic Church in 1902, he dedicated his life to the marginalized, founding Romania's first free hospital and ambulance service, and even serving as a volunteer nurse during the cholera epidemic. Beyond his humanitarian work, he played an important role at the Holy See, representing Romanian interests during the achievement of the Great Union of 1918.

Keywords: Vladimir Ghika, Catholic Conversion, Diplomacy, Humanitarianism, Holy See, Great Union (1918).

Vladimir Ghika s-a născut de Crăciun, la 25 decembrie 1873, la Constantinopol, în familia princiară Ghika. A fost botezat în confesiunea ortodoxă, fiind fiul lui Ioan Ghika și al Alexandrinei Moret de Blaremburg. Ioan Ghika (1830-1881) a onorat multiple funcții. A fost ministru al Afacerilor Externe și ministru de Război. Când s-a născut Vladimir Ghika, era ministru plenipotențiar al României la Constantinopol¹.

Mama lui Vladimir, Alexandrina Moret de Blaramberg, era nepoata domnitorului Țării Românești, Alexandru Ghika, iar după bunică provenea dintr-o familie nobiliară franco-flamandă din secolul al XVI-lea, descendentă din Henric al IV-lea².

Vladimir Ghika a fost nepotul ultimului domnitor al Moldovei, prințul Grigore V. Ghika Vodă (1849-1856), cel care a organizat învățământul public³. Zece dintre strămoșii prințului Vladimir au domnit, începând cu 1657, în Moldova sau în Țara Românească.

Destinul familiei prințului Vladimir Ghika a fost marcat de un șir de pierderi tragice: Grigore (noiembrie 1862 – iulie 1864), Alexandru (1864-1915), George (1866-1886) și Ella (1868-1890)⁴.

Pe fondul tensiunilor politice tot mai accentuate din Orient, Ioan Ghika a decis repatrierea familiei sale. Anticipând instabilitatea ce avea să culmineze cu războiul ruso-turc din 1877, acesta și-a trimis familia în țară⁵. Ulterior, în 1878, Ioan Ghika a fost numit ministru plenipotențiar în Rusia, la St. Petersburg⁶.

Începând cu anul 1877, copiii împreună cu mama lor au locuit în Franța, la Toulouse și Paris. Vladimir Ghika a studiat la Toulouse, unde a absolvit Facultatea de Drept. Timp de doi ani a studiat la Paris. Un moment dificil al copilăriei lui Vladimir a fost pierderea tatălui, Ioan Ghika, care a decedat în 1881, la Sankt Petersburg, pe când Vladimir avea doar opt ani. Pierderea tatălui său l-a marcat profund, iar în autobiografia sa avea să mărturisească: „De la tata, pe care din nefericire l-am cunoscut prea puțin, [am moștenit] o bunătate spontană dusă la extrem, pudoarea binelui, sentimentul firesc al onoarei”⁷.

În anul 1895, din cauza unor probleme de sănătate, Vladimir s-a întors în România⁸. În 1898, fratele său Dimitrie a fost numit secretar la Legația României la Roma, iar Vladimir Ghika l-a urmat.

*Muzeul Țării Crișurilor Oradea – Complex Muzeal: e-mail: iancudiana@yahoo.com.

¹ Horia Cosmovici, *Monseniorul. Amintiri și documente din viața Monseniorului Ghika în România*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Galaxia Gutenberg, p. 175.

² Florina Aida-Bătrînu, „*Rugați-vă toți pentru mine...*”. *Monseniorul Vladimir Ghika și martiriul său*, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2013, p. 48-49.

³ Eugen Simion, *Vladimir Ghika*, în *Caiete Critice*, 2010, nr. 4, p. 21.

⁴ Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/Monica Broșteanu/Emanuel Cosmovici/Luc Verly, *Vladimir Ghika. Profesor de speranță*, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2013, p. 64.

⁵ Tertulian Langa, *Spicuri dintr-o biografie sfântă*, în *Revista Memoria*, 2017, p. 29. (<https://www.revistamemoria.ro/wp-content/uploads/2017/09/47-tertulian-langa-spicuri-dintr-o-biografie-sfanta.pdf>), accesat 22.04.2026.

⁶ Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/Monica Broșteanu/Emanuel Cosmovici/Luc Verly, *op. cit.*, p. 73.

⁷ *Ibidem*, p. 64.

⁸ *Ibidem*, p. 80.

La data de 15 aprilie 1902 a intrat în Biserica Catolică. Evenimentul a avut loc la Roma, la Biserica Santa Sabina, în camera sfântului Dominic⁹. La scurt timp după aceea, Papa Leon al XIII-lea i-a primit în audiență pe Vladimir Ghika și pe verișoara lui, Natalia, regina Serbiei, care, la rândul ei, îmbrățișase credința catolică. Convertirea prințului Ghika la catolicism a fost profund marcată de lectură și rugăciune. Astfel, spre deosebire de mulți alți convertiți, decizia sa nu a venit în urma contactului cu un preot sau a întâlnirii cu o personalitate catolică remarcabilă, ci a fost determinată de harul suprem și atotputernic al lui Dumnezeu¹⁰.

O experiență definitorie i-a fost împărtășită personal de către Prinț, unul dintre ucenicii săi: „L-am întrebat de ce s-a făcut catolic. Iată, în rezumat, răspunsul lui: mergea în fiecare zi la liturghie într-o biserică catolică și, „pentru a fi mai aproape de Isus”, se așeza la balustrada de împărtășanie. Fiind ortodox, se retrăgea în momentul împărtășaniei. Într-o zi, preotul, cu ostia în mână, s-a apropiat de el înainte să se retragă, oferindu-i-o; dar el n-a primit-o și s-a dat înapoi. Preotul a rămas câteva clipe cu ostia în mână, întinsă spre Vladimir Ghika, apoi, mirat, s-a dus înapoi. După acest incident, Vladimir Ghika a trăit un proces de conștiință spunându-și: „Isus a venit la mine ca să mi se dăruiască și eu l-am refuzat. Motivul: pentru că nu aparțineam Bisericii Catolice, deși eram convins de multă vreme că ea este adevărata și unica Biserică investită cu autoritatea supremă și universală”¹¹.

Despre trecerea sa la catolicism, Vladimir Ghika explica adesea: „Nu sunt ceea ce se înțelege în mod normal printr-un convertit. Catolic în spirit și în inimă, a trebuit să aștept ocazia de a intra în mod oficial, pe ușa principală. Asta-i tot”¹². Adăuga următoarele: „Ceea ce mă atrage nu este măreția unei cetăți, nici renumele său, ci spiritul și mărturia lui Petru. Din toată inima: vreau să devin catolic ca să fiu un ortodox mai bun”¹³.

Deși își dorea să devină preot, Vladimir a ascultat de sfatul Papei Pius al X-lea, care, cunoscând obiectiile mamei tânărului Vladimir, l-a îndrumat să rămână pentru moment laic misionar¹⁴. A slujit în această postură în timpul Pontificatului lui Benedict al XV-lea, timp în care a lucrat la Secretariatul de Stat al Vaticanului cu Cardinalul Eugenio Pacelli (viitorul Papa Pius al XII-lea) și sub Pontificatul lui Pius al XI-lea (1922-1939)¹⁵, până în anul 1923, când a fost hirotonit preot.

La Roma, Vladimir a studiat la Colegiul Sfântul Toma, viitoarea Universitate *Angelicum*, a părinților Dominicani, unde, în 1904, a obținut licența în filozofie și teologie. În 1906 a dobândit doctoratul în teologie¹⁶.

În 1904, prințul Dimitrie, fratele lui Vladimir, a fost numit Consul General la Salonic. Cu prilejul unei vizite, Vladimir a cunoscut-o pe Sora Pucci, Fiică a Carității, care conducea Spitalul „Sf. Vincent de Paul”. A fost o întâlnire cu har. Impresionat fiind de modul în care erau îngrijiți bolnavii, Vladimir a făcut toate demersurile necesare pentru a le aduce și în România pe *Fiicele Carității*.

În anul 1906 a deschis primul dispensar gratuit *Bethleem Mariae* la București și a pus bazele marelui spital și sanatoriu *Sf. Vincențiu de Paul*, înființând astfel primul spital gratuit din România și prima ambulanță.

Vladimir Ghika subliniază profunda semnificație simbolică a numelui „Bethleem”, care transcende o simplă etichetă, devenind un instrument al voinței divine într-o țară în care credința nu era „prea înfloritoare”. Alegerea a izvorât dintr-o motivație spontană: dorința de a primi această operă ca un „dar de Crăciun de la Dumnezeu”. Arătând că în limba ebraică „Bethleem” înseamnă „Casa Pâinii”, Ghika oferă numelui o perspectivă ciclică: o evocare a nașterii Omului-Dumnezeu și o invocare a prezentului transformator. Hristos, „Pâinea Vieții”, se naște în „Casa Pâinii”, impregnându-i prințului Ghika vocația de „Apostol al Pâinii Divine”. Astfel, „Bethleem Mariae” devine o casă ce oferă, conform rugăciunii „Tatăl nostru”, atât „pâinea trupului”, cât și „pâinea sufletului” pentru toți nevoiașii.

Acesta ne invită să descoperim „semne providențiale” în învelișul cuvântului, evocând episodul biblic în care regele David, epuizat, tânjește după apa din cisterna de la Bethleem: „Oh, de-aș putea să beau puțină apă... de acolo, din cisterna de la Bethleem, de lângă răspântia drumurilor...”. Prin analogie, sufletele zdrobite de greutatea vieții caută în această Casă un loc unde să-și potolească setea cu „puțină puritate, prospețime și viață curată ca lacrima”¹⁷.

⁹ Horia Cosmovici, *op. cit.*, p. 176.

¹⁰ *La Croix*, 1931, nr. 14847, p. 4.

¹¹ Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/Monica Broșteanu/Emanuel Cosmovici/Luc Verly, *op. cit.*, p. 91.

¹² *Ibidem*, p. 93.

¹³ Vladimir Ghika, *Gânduri pentru fiecare zi*, selecție și trad. Pr. Ioan Ciobanu, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2015, p. 19.

¹⁴ Ion Cosmovici, *Un suflet frumos ca o biserică. Introducere în spiritualitatea Monseniorului Vladimir Ghika*, Galaxia Gutenberg, Târgu-Lăpuș, 2025, p. 18.

¹⁵ *Bulletin de l'Association des Archivistes de l'Eglise de France*, 1992, nr. 37, p. 17.

¹⁶ Iulia Cojocariu, *Scurtă biografie a Fericitului Vladimir Ghika, apostol al unității*, în *Vladimir Ghika, un catolic ortodox*, coord. Claudia Stan, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2014, p. 11.

¹⁷ Vladimir Ghika, *Gânduri pentru zilele ce vin. Convorbiri spirituale*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995, p. 216.

Idealul acestui refugiu spiritual este descris de Prinț ca o „Casă a Bunei Primiri”, bazată pe o „sfântă familiaritate”: „În clădirea care l-a primit pe Dumnezeu întrupat, familia sa, păstorii și craii, infinitul și micul de tot, stelele și firele de paie, toate acestea trăiesc împreună. Spiritul de la Bethleem este familiaritatea cu Dumnezeu, pe care-l știm bun și apropiat, cu toți oamenii de orice fel, primiți toți aici ca la ei acasă”¹⁸.

În această viziune, o „sfântă sărăcie” trebuie să-și lase amprenta asupra locului, eliminând orice obstacol al egoismului. Singurul lux admis este „luxul curățeniei” și al bunului gust care îndreaptă privirea spre cer. Pentru a face vizibil acest sens tainic al ieslei, fondatorul a ales „imaginile vii”: Surorile de Caritate. Statutul lor, care include votul de caritate până la moarte, transformă stabilimentul într-o adevărată „Casă de caritate” – nu un simplu dispensar sau azil, ci un loc unde se stă de veghe împreună cu Dumnezeu, așteptând mizeria ce poate fi alinată.

Numele „Bethleem”, deși asociat cu un început umil, simbolizează pentru fondator originea unei renașteri creștine în România. El distinge clar între simpla filantropie omenească și iubirea autentică, venită dintr-o „Altă Lume”, care acționează prin „mâinile umile, fragile, slabe, dar sfințite” ale celor dedicați misiunii¹⁹.

În decembrie 1906, Vladimir Ghika a fondat Grupul Doamnelor de Caritate pentru a sprijini munca surorilor²⁰. Vorbind despre originea numelui „Doamnele de Caritate”, el explică de ce Sf. Vincențiu de Paul a ales această denumire. Precizează că termenul *Doamne* era, în Evul Mediu, un titlu de noblețe rezervat persoanelor de rang înalt, iar până în secolul al XIV-lea, chiar și femeile din familii înstărite, cum ar fi soțiile de magistrați, nu aveau dreptul la acest titlu, fiind numite *domnișoare*. Prin decizia sa, Sfântul Vincențiu a acordat acest titlu celor mai umile slujitoare, celor care își dedicau viața slujirii. Ghika subliniază că aceste femei au devenit *Doamne* nu prin naștere, ci prin îndeplinirea misiunii de caritate și prin participarea la *Regalitatea Inimii lui Isus*.

Această noblețe este de origine divină, primită de la regalitatea și patronajul Fecioarei Maria. Fiicele Carității sunt considerate a fi *Doamne de onoare* în suita Maicii Domnului și trebuie să trăiască după exemplul ei, stând sub protecția ei. Prințul conchide că a purta un titlu atât de înalt este o responsabilitate dificilă, care implică mai multe îndatoriri decât drepturi, dar exemplul de simplitate al Sfintei Fecioare le vine în ajutor, ajutându-le să-L găsească pe Dumnezeu cu smerenie în viața de zi cu zi: „Doamnă și Doamnă [de onoare] în suita Doamnei Noastre, Doamnă de Caritate, Doamnă prin grația Carității, nespun de înnobilitată prin această misiune aleasă, prin această calificare potrivită; (...) este deosebit de greu să porți un asemenea titlu, dar și aici vin în ajutor exemplul de simplitate al Sfintei Fecioare și nealterata libertate a copiilor lui Dumnezeu”²¹.

Pe fondul răscoalelor țăranilor români din anul 1907, Vladimir Ghika a venit în sprijinul răniților, organizând, împreună cu Sora Pucci, ambulanțe pentru victime²². Dovadă a sacrificiului său este faptul că a donat porțiuni din propria piele pentru a reface, prin grefă, fața unei persoane grav arse²³.

Pentru devotamentul său și grija cu care a slujit într-un lazaret pentru bolnavi de holeră la Zimnicea, în anul 1913, a fost distins cu Medalia militară română de aur, cu titlu, în mod excepțional, civil. A fost singura decorație decernată de regele Carol I la încheierea acestei campanii²⁴.

Regina Maria a României ilustrează imaginea lui Vladimir Ghika în mijlocul bolnavilor, anticipând sfințenia Monseniorului:

„Își alesese câmpul lui de muncă în cel mai întunecat dintre toate corturile de bolnavi, acel pe care îl poreclisem „iadul”; acolo erau duse cazurile cele mai fără nădejde; acolo culegea moartea cel mai bogat seceriș. Aici se oferă Vladimir Ghika să facă serviciul de noapte printre muribunzi, neînfricoșat, fără să admită că s-ar putea obosi, nelăsându-se respins de nici o grozăvie, misionar în sensul cel mai înalt al cuvântului, deși era un om palid, plâpând, care părea fără sânge în vine și de o sănătate șubredă”²⁵.

Plasându-l alături de o figură cunoscută pentru evlavie sa – sora Pucci, de care Regina Maria a fost apropiată – suverana evidențiază vocația religioasă intrinsecă a lui Ghika, afirmând: „Ca și sora Pucci, Vladimir era din fire un sfânt”²⁶. Această mărturie subliniază o latură esențială a personalității sale, însă

¹⁸ *Ibidem*, p. 218.

¹⁹ *Ibidem*, p. 224.

²⁰ Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/Monica Broșteanu/Emanuel Cosmovici/Luc Verly, *op. cit.*, p. 121.

²¹ Vladimir Ghika, *op. cit.*, p. 136-138.

²² Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/Monica Broșteanu/Emanuel Cosmovici/Luc Verly, *op. cit.*, p. 126.

²³ Élisabeth de Miribel, *Memoria tăcerilor. Vladimir Ghika. 1873-1954*, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2004, p. 10.

²⁴ Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/Monica Broșteanu/Emanuel Cosmovici/Luc Verly, *op. cit.*, p. 129.

²⁵ Maria, Regina României, *Povestea vieții mele*, vol II, ediție îngrijită de Ioana Cracă, Editura Eminescu, București, 1991, p. 363.

²⁶ *Ibidem*.

Monseniorul Vladimir Ghika a fost recunoscut și prin distincții notabile. Printre acestea se numără prestigioasa Legiune de Onoare, conferită de Franța, și Ordinul Sfântului Sava²⁷.

Și-a pierdut mama în anul 1914, la 21 octombrie²⁸. În autobiografia din 1901/1902, Vladimir Ghika schițează icoana mamei sale, Alexandrina: „Mamei îi datorez tot ce am în materie de delicatețe a sentimentelor, de avânt generos, de pasiune aprigă, de pietate profundă, dar și de nervozitate și de iritabilitate”²⁹.

În timpul Primului Război Mondial s-a aflat în Italia, unde a desfășurat multiple misiuni diplomatice pe lângă Sfântul Scaun. A oferit sprijin și alinare victimelor cutremurului de la Avezzano (1915), bolnavilor de tuberculoză din ospiciul din Roma și răniților de pe front. În 1917 a format Legiunea Română³⁰. Împreună cu episcopul Deploige, rectorul Institutului Catolic din Louvain, Vladimir Ghika a organizat manifestarea steagurilor la Paray-le-Monial. Ne referim la consacrarea armatelor aliate Preasfintei Inimi a lui Isus, care a avut loc la 26 martie 1917, când prințul a purtat steagul României, pe care era brodată Inima Preasfântă³¹.

La 28 septembrie 1918 a fost numit să reprezinte Consiliul Național Român (cu sediul la Paris și ai cărui președinți erau Vasile Lucaciu și Ion Cantacuzino) pe lângă Sfântul Scaun, mandat ce îi este reconfirmat și după reorganizarea din 3 octombrie 1918, când se redenumeste Consiliul Național pentru Unitatea Română (sub președinția lui Take Ionescu). În acest sens, Vasile Lucaciu, Nicolae Titulescu și Ion Ursu întăresc Cardinalului Pietro Gaspari că același Principe Ghika a fost însărcinat să se ocupe de toate problemele ce privesc mișcarea națională română în raporturile sale cu Sfântul Scaun, iar la 11 decembrie 1918 erau ratificate scrisorile de acreditare prezentate de Prințul Vladimir I. Ghika. Acesta a adus la cunoștința Sfântului Scaun actul istoric de la Alba Iulia, din 1 decembrie 1918, când Marea Adunare Națională a Românilor din Transilvania și Banat a adoptat hotărârea de unire cu Patria mamă. Mandatul acesta îi încetează în ianuarie 1920, întrucât au fost numiți: primul ambasador la Vatican și primul nunțiu apostolic în România³².

După încheierea misiunilor diplomatice, Vladimir Ghika s-a concentrat pe desăvârșirea vocației sale spirituale. „O singură Liturghie celebrată de dumneavoastră va face infinit mai mult pentru binele sufletelor, decât tot binele pe care l-ați putea face prin acțiunea dumneavoastră rămânând în lume”³³. Această afirmație aparține probabil Violettei Sussmann³⁴. Potrivit discuțiilor purtate cu Jean Daujat, Vladimir Ghika simțea o oarecare ezitare în a îmbrățișa preoția, motivată de convingerea că ar putea „face mai mult bine sufletelor rămânând în lume pentru a da exemplul unui laic care își trăiește creștinismul în plenitudine”³⁵. Revelația dimensiunii infinite a Liturghiei a risipit orice îndoială. Vocația sa pentru unitatea bisericii era deja probată prin rolul esențial avut în dezvoltarea vieții religioase din țară, unde a pus bazele comunității și Bisericii Greco-Catolice din București, participând la punerea pietrei fundamentale a Bisericii Sf. Vasile³⁶. Câțiva ani mai târziu, acest parcurs de slujire a culminat cu decizia de a primi Taina Preoției.

Vladimir Ghika a fost hirotonit preot la 7 octombrie 1923, de Sărbătoarea Sfântului Rozar, în Biserica Lăzăriștilor din Paris, de către Eminența Sa, Cardinalul Dubois.

Aflat sub jurisdicția nominală a Diecezei de Paris, el l-a ales pe Sfântul Iosafat, martir al unității, drept patron al preoției sale, dispunând, cu aprobarea Romei, imprimarea unei rugăciuni pentru Rusia pe spatele iconiței acestui sfânt³⁷. Presa vremii consemna că „întreaga Europă încoronată și descoronată”³⁸ a fost prezentă la această hirotonire, iar Papa Pius al XI-lea i-a oferit permisiunea de a celebra Sfânta Liturghie atât în ritul latin, cât și în cel bizantin.

În numele Sfântului Părinte, Cardinalul Gasparri i-a trimis o telegramă de felicitare:

„Cu fericita ocazie a hirotonirii, Sfântul Părinte binevoiește a se asocia la bucuria voastră și, cu felicitările și cele mai bune urări ale sale, vă trimite din toată inima, drept cheazășie pentru abundente favoruri divine, părinteasca binecuvântare apostolică...”³⁹.

²⁷ Horia Cosmovici, *op. cit.*, p. 178.

²⁸ *Fericit. Dialoguri cu viața propuse de Claudia Stan*, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2015, p. 338.

²⁹ Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/Monica Broșteanu/Emanuel Cosmovici/Luc Verly, *op. cit.*, p. 69.

³⁰ Horia Cosmovici, *op. cit.*, p. 177.

³¹ Ion Cosmovici, *op. cit.*, p. 19.

³² Florina-Aida Bătrînu, *op. cit.*, p. 555-556.

³³ Jean Daujat, *Apostolul secolului XX. Monseniorul Ghika*, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2017, p. 31.

³⁴ Yvonne Estienne, *O flacără în vitraliu. Amintiri despre Monseniorul Ghika*, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2013, p. 37.

³⁵ Jean Daujat, *op. cit.*, p. 31.

³⁶ Ion Cosmovici, *op. cit.*, p. 19.

³⁷ Iulia Cojocariu, *op. cit.*, p. 12.

³⁸ Yvonne Estienne, *op. cit.*, p. 39.

³⁹ Pr. Ioan Ciobanu (editor), *Fericitul Vladimir Ghika. Laic – preot – martir*, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2023, p. 43.

Răspunsul lui Vladimir Ghika a fost următorul:

„Profund mișcat de gestul părintesc primit de la Vicarul lui Isus Cristos, noul preot vă roagă să-i transmiteți expresia celui mai filial omagiu și asigurarea devotamentului său necondiționat”⁴⁰.

Monseniorul a slujit în „suburbiile roșii” ale Parisului. A răspuns astfel invitației Părintelui Lhande de a-l purta pe Cristos în periferii. Între anii 1924 și 1928, Vladimir Ghika a slujit în cartierul săracilor din Villejuif. În 1926, a fost numit administrator al Bisericii Străinilor. În același an, a cumpărat fosta închisoare din Auberive pentru a o transforma într-o mănăstire, unde a fondat „Comunitatea Fraților și Surorilor Sfântului Ioan”.

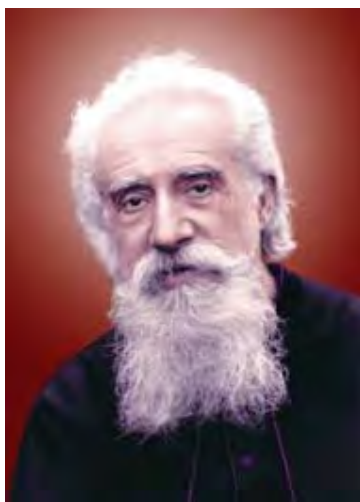
Yvonne Estienne relatează eforturile prințului Vladimir Ghika de a înființa grupul „Notre-Dame de France”. Monseniorul a numit-o pe aceasta însăși președintă a acestui grup, conceput ca o școală de formare spirituală și teologică pentru laici. El dorea ca acest grup „Să fie pentru laici ceea ce este seminarul pentru preoți, noviciatul și seminarul teologic pentru călugări. Cu alte cuvinte, să le ofere o formație doctrinală și spirituală aprofundată, corespunzătoare exigențelor rolului pe care trebuie să-l joace în Biserica secolului XX; să li se dea posibilitatea de a urma adevărate studii teologice; să formeze în ei, prin rugăciune și Euharistie, o viață interioară de prietenie cu Dumnezeu, orientată către desăvârșire”⁴¹.

De asemenea, Vladimir Ghika a susținut cu dinamism constituirea Cercului de Studii Tomiste⁴². Alături de pictorul Georges Desvallières, Madeleine Crevel și soția lui Jean Daujat, Monseniorul Ghika a sprijinit *Opera Fra Angelico*, o inițiativă menită să acopere nevoile materiale și spirituale ale artiștilor⁴³.

În 1930, Papa Pius al XI-lea i-a acordat lui Vladimir Ghika privilegiul altarului portativ, permițându-i să celebreze Sfânta Liturghie oriunde și oricând. De asemenea, a primit și dreptul de a avea o capelă privată⁴⁴. În anul 1931, Vladimir Ghika a fost numit Protonotar Apostolic.

Devotamentul necondiționat promis Sfântului Părinte i-a animat întreg sacerdoțiul. Nici temnița de la Jilava, nici tortura „spânzurătorii electrice” nu l-au clintit din stăruința de a rămâne fidel Sfântului Scaun. În urma unei arestări brutale la 18 noiembrie 1952, a unui lung șir de umilințe și a unui proces fictiv din 23 octombrie 1953, Vladimir Ghika a primit cununa martiriului la 16 mai 1954. A trecut la Veșnicie după ce a transformat celula închisorii într-un spațiu sacru, prin trăirea sa mistică și prin asistența spirituală oferită generos celorlalți condamnați. Pe patul de moarte, în absența unui preot, Monseniorul s-a mărturisit public: „Mor cu conștiința împăcată că am făcut tot ce am putut, deși nu întotdeauna tot ce a trebuit, pentru adevărata Biserică a lui Cristos, într-o perioadă tristă pentru țara mea și pentru întreaga lume civilizată”⁴⁵.

Vladimir Ghika a fost și un artist desăvârșit. Prin arta sa, el a anticipat intrarea în veșnicie, culminând cu actul martiriului în care viața însăși a devenit ultimul talant oferit divinității. Astfel, moștenirea sa grafică nu este doar o formă de expresie vizuală, ci un ghid spiritual ce fundamentează conceptul de „liturghie a apropielui” ca fundament al sfințeniei.

VLADIMIR GHIKA, PRINȚ, PREOT ȘI MARTIR (1873-1954)
(sursă imagine: <https://www.vladimirghika.ro/>)

⁴⁰ *Ibidem*.

⁴¹ Yvonne Estienne, *op. cit.*, p. 117-118.

⁴² Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/Monica Broșteanu/Emanuel Cosmovici/Luc Verly, *op. cit.*, p. 191.

⁴³ Jean Daujat, *op. cit.*, p. 177.

⁴⁴ Ion Cosmovici, *op. cit.*, p. 20.

⁴⁵ Florina-Aida Bătrînu, *op. cit.*, p. 318.